

Resumptio probationis de Christiana uindicta in tria capita.

Quoniam uero uarias quotidie huius uestre calamitatis causas diligenter excogitatis, quo cedis Christianæ culpam subterfugatis, rem omnem ab initio repetentes in tria capita colligamus. Tria potissimum in eo scelerē, cuius culpa dispersi estis, concurrere oportere necessarium arbitramur. Primum quidem illud, quod ab initio tetigimus, quod uidelicet multo grauius sit, quam ea culpa, ob quam olim in Babyloniam dispersi fuistis, & tanto saltem grauius, quanto conditio uestra post Iesum deterior est, quam in ea dispersione. Calamitas hæc a cede uestrorum in enarrabili, & uilissima uenditione traditur inceptisse, sæpē quidem alias, & grauius ante Titum, & post Iesum, maxime uero Hierusalem sub Tito, & in Mesopotamia sub Traiano, & Biter, sub Adriano, passimq; sub Gallo, quod quidem in ea, quæ ante Christum fuit non contigit. Addite quod Claudio ultra ceteras calamitates etiam fame extrema, ut inquit Lucas, uos Deus oppressit, quam quidem Claudij tempore magnam fuisse in Iudæa etiam Iosephus asserit. Rursus in alijs dispersionibus duces uestri generis honoratos passim habebatis, legitimūq; sacrorum uestrorum cultū integrum seruabatis, in hac uero nequaquam. Præterea uos Deus tunc Prophetarū missionē consolabatur, qui uel citam liberationem pollicebatur, qualis Hieremias, atq; Ezechiel, uel iam instantem monstrabant, qualis Daniel, Elfdas, Aggeus, & Zacharias. Ex quo apparet, Deum uos tunc tanquam filios habuisse, non ut hodie tanquam hostes. Nullum enim post Iesum Prophetam habetis, quod uobis minatus est Psalmus. Iam non est Prophetæ, & uos non cognoscet amplius. Cur Deus uos ista, maxima ex parte, atq; sacerdotio, regno, Prophetis iamdiu omnino priuauit? Ut ostēderet uos omnis diuinæ spei, hereditatisq; expertes, tanquam rebelles iam pridem reprobauisse. Quomodo ergo Messiam ab eo expectare potestis? a quo Messie præcones, & similitudines minime impetratis. Postremo alias ad breue quoddam tempus, & ad regiones quasdam, post Iesum ad longissimum, imò ad uniuersum, perq; omnem orbem estis exterminati, utpote qui in Deum ipsum, qui semper & ubique est, cum peremistis Iesum, propriè deliquistis, cum occidistis Prophetas, in Dei nuncios peccauistis, cum coluistis idola, regnum Deo quantum in uobis fuit abstulistis, quid reliquit uobis supererat, nisi ut in personam Dei propriam sciretis? Si igitur occidentes Iesum scelus commissistis, Prophetarum eadē & idololatria malus, tunc certè scruistis in Deum, atque econuerso, si quando manus in Deum impias iniiecistis, tunc solum id geri potuit, cum iniiecistis in Iesum, qui solus in orbe terrarum solis uirtutibus, prodigijsq; esse se uerū summi Dei filium, Deumq; monstrauit. De primo hæc dictum sit. Secundo uero loco ad culpam hanc uestram, ob quam miseri exulatis pertinet, ut uobis omnibus, ubique, & semper communis sit, singuli enim continē ubique Gentium miseram uitam ducitis. Nullum aliud uero scelus excogitari potest, quo singuli, assidueq; insecuti sitis, nisi quod uitam salutis, & discipulorum improbatis, eadē uero probatis, quæ ob causam Christianæ cædīs participes estis, quod quidem ita tetigit Hieremias: Quid uultis mecum iudicio contendere? omnes enim uos deliquistis in me. Cum uero uirtutum in orbe fabricatum, uel Prophetarum cædes, uel alia quæuis maiorum uestrorum immania scelera ut tuperetis? careatisq; omni inclinatione, seu ad Prophetas occidendos, seu ad idola fabricanda, sequitur ut nullo modo scelerum illorum propriè participes sitis. Delitanti igitur qui uos propter idolatralia, uel Prophetas occisos hac calamitate pressos existimatis. Tertium uero, quod ad culpam tantæ miserie causam attinet, esse uidetur, ut occulta sit, uobisq; ignota, si quidem in libro illo Talmutico, qui inscribitur Magnila, queritur cur in Babylonia peregrinantibus, afflictionis terminus prædictus fuit, quod ita Hieremias testificatur. Postquam compleretur in Babylone septuaginta anni, uisitabo uos. Peregrinantibus autem post Titum, nullus unquam miseriarum prædictus est finis. Ad hoc ibi sic breuiter responderetur. Tunc illis finis malorum ostensus est, quemadmodum Sculpa, ob quam mala petiebantur aperta, his autem quibus ignota culpa est, ignota & finis, hæc ibi. Nullum uero aliud commune scelus uestrum omnino est omnibus uobis ignotum, præter id, quod in Iesum uestri commiserunt, ac uos approbatis.